

مروری بر سینمای کره جنوبی؛

سینمایی بومی شده

سینا پورعلیزاده | فروزان نظری

همانگونه که در فرهنگ کره معاصر به وضوح می‌توان ملاحظه کرد، مردم این کشور به شدت سرعت طلب هستند. به همین دلیل است که کره جنوبی یکی از بزرگترین بازارهای مصرف آخرین تکنولوژی‌های روز دنیا است و البته خود نیز یکی از بزرگترین عرضه کنندگان تکنولوژی به شمار می‌رود.

این خصلت کره‌ای را می‌توان در تمامی ارکان فیلم‌های ساخته شده در این کشور مشاهده کرد. داستان فیلم‌های کره‌ای به سرعتی به مراتب بالاتر از سرعت داستان‌گویی متداول و رایج در فیلم‌های سرتاسر جهان به پیش می‌رود. در داستان‌گویی کره‌ای اگر در برخی از لحظات بیان داستان، اصول چند صد ساله داستان‌گویی که از زمان ارسطو حیات داشته، رعایت نشود و یا اگر در مقاطعی اصول روایت داستان دچار تزلزل شود، به نفع حفظ ریتم و سرعت روایت داستان این اشکالات نادیده گرفته می‌شوند. تقریباً تمامی فیلم‌سازان و فیلمنامه‌نویسان کره‌ای اگر متوجه شوند در بخش‌هایی از قصه یا روایت داستان اصول کلی داستان‌گویی کلاسیک و حتی مدرن دچار مشکل است، به راحتی از کنار این مسئله گذشته و تمام توان خود را بر روی حفظ سرعت و ریتم داستان‌گویی می‌گذارند.

به همین دلیل است که شاید چیزی که از آن به عنوان سوراخ فیلمنامه‌ای نام برده می‌شود و اصطلاحاً گاف‌های سینمایی هستند که خوراک چند ساله منتقدان ریز و درشت فیلم به شمار می‌روند، در فیلمنامه‌های کره‌ای امری عادی است و وجود یک یا چند سوراخ فیلمنامه‌ای در فیلم‌های کره‌ای موضوع عجیبی به حساب نمی‌آید و حتی پدیده‌های قطعی به نظر می‌رسد. از آن جا که سالیان سال

که به جان خانواده خود می‌افتد و پس از به قتل رساندن آن‌ها به فجیع‌ترین حالت ممکن سراغ باقی دوستان و آشناپانش می‌رود. این نوع خشونت‌های دورن-قصه‌ای را می‌توان بسیار در سینمای جدید کره مشاهده کرد. البته لازم به ذکر است نمایش خشونت به نحو تکان دهنده و چشمت آور هم کار دیگری است که کره‌ای‌ها به مدد امکانات فنی خود به خوبی از پس آن برآمده‌اند و به این ترتیب خشونت موجود در داستان‌هایشان را به نحوی عجیب و غریب و بدیع به نمایش می‌گذارند. از دیگر مشخصه‌های منحصر به فرد صنعت سینمای جدید کره جنوبی که در قسمت روایت باید به آن اشاره کرد، شروع فیلم‌های کره است. به دلایل خاص فنی و ایدئولوژیکی، هم فیلم‌سازان و هم تماشاگران کره‌ای با این مسئله کنار آمده‌اند که هر فیلم کره‌ای که ساخته می‌شود باید دارای شروعی غافل‌گیر کننده و البته تکان دهنده باشد، به نحوی که تا چند دقیقه بعد از شروع فیلم، تماشاگر در تحیر آن چه که پیش آمده بماند. این مسئله تقریباً در تمامی فیلم‌های ساخته شده در صنعت سینمای کره جنوبی رویت می‌شود که با بهره‌گیری از تکنیک‌های روایت از میانه داستان و یا روایت از انتهای داستان سعی در ارائه کردن شروعی هرچند تکان دهنده‌تر داشته باشند.

با توجه به فیلم‌های ساخته شده و نتایج حاصله باید اذعان نمود که کره‌ای‌ها در این امر در سینمای جهان پیشرو هستند و آثاری که آنان خالق آن‌ها بوده‌اند در نوع خود بی‌نظیرند.

از دیگر مشخصه‌های روایتی غالب در صنعت سینمای کره جنوبی باید به تحرک و تعلیق دائمی در داستان‌ها اشاره کرد، به نوعی که اگر قرار باشد هر فیلمی حتی معمولی ساخته شده در سینمای کره را گونه‌بندی کنیم

روح و فکر کره‌ای با ملودرام‌های نسبتاً سطح پایین خو گرفته و به نوعی تفکر کره‌ای‌ها از پایه‌های ملودرام‌هایشان مانند حفظ و تحکیم بنیان خانواده و روابط میان اعضای آن جدایی ناپذیر است، لذا سایه‌ای از اصول ملودرام‌های کره‌ای در جای جای قصه‌هایشان در هر ژانری که باشند دیده می‌شود و می‌توان به آسانی آن‌ها را تشخیص داد. همین خصیصه متمایز کره‌ای است که داستان‌های آنان را از داستان‌های سایر نقاط جهان جدا میکند.

خشونت با دوز بالا

در داستان‌های کره‌ای خشونت می‌تواند به بالاترین حالت خود عرضه شود و تماشاگران نه تنها به این امر مخالفت نمی‌کنند بلکه بسیار هم از آن استقبال می‌کنند. به نحوی که هم اکنون تقریباً در تمامی فیلم‌های ساخته شده سینمای جدید کره شاهد خشونت‌های خاص هستیم که به هیچ وجه تا پیش از این شاهد چنین خشونت‌نمایشی در سینما نبوده ایم. خشونتی که بعضاً در بطن قصه خود را نشان می‌دهد، مانند دختر مهربان و دوست داشتنی‌ای

یکی از مهمترین نکات تدوینی که باید

کره‌ای‌ها را مبدع آن برای سینمای داستانی دانست و تقریباً از همان ابتدایی‌ترین فیلم‌های صنعت سینمای جدید کره جنوبی نیز شاهد آن بوده‌ایم، این است که در تدوین کره‌ای لازم نیست که کنش به اتمام برسد و سپس وارد نمای بعدی شویم، بلکه می‌توان از میان کنش قبلی مستقیماً سراغ نتیجه کنش رفته و نتایج اعمال کنش را مشاهده کرد